

Keď sú tí, na ktorých nám záleží, urážaní alebo sa s nimi zle zaobchádza,

ľahko sa môžeme dostať do pokušenia brániť ich –, dokonca použiť na ich obranu aj násilie. Dvaja z Ježišových učeníkov sa cítili rovnako, keď ich milovaného Majstra neprijali –, no ako budeme čítať ďalej, Pán s ich správaním vôbec nebol spokojný.

A keď sa už doplňovali dni, aby bol vzatý hore do neba, pevne obrátil svoju tvár,

že pôjde do Jeruzalema a poslal poslov pred sebou.□

A oni idúc vošli do samaritánskeho mestečka, aby mu tam pripravili.

Ale ho neprijali, pretože jeho tvár bola obrátená ísť hore do Jeruzalema. A keď to videli jeho učeníci, Jakob a Ján, povedali: Pane, či chceš, aby sme povedali, aby oheň zostúpil z neba a strávil ich,

ako aj Eliáš urobil? Ale Ježiš sa obrátil, pokarhal ich a povedal: Neviete, čieho ste vy ducha;

lebo Syn človeka neprišiel zahubiť ľudské duše, ale spasiť.

A išli do iného mestečka.

Lukáš 9:51-56

V predchádzajúcom zamyslení (článku) sme uvažovali o tom, ako bol Ježiš odhodlaný ísť do Jeruzalema napriek tomu, že vedel, že tam bude zradený, že ním budú pohŕdať, budú s ním zle zaobchádzať a nakoniec bude zabitý. Bol rozhodnutý, pretože zároveň vedel, že len svojou smrťou na kríži môže zachrániť milióny ľudí pred cestou do pekla. Najrýchlejšia cesta, akou sa dostať do Jeruzalema, však viedla cez Samáriu. V tomto zamyslení budeme uvažovať o tom, čo sa udialo pri tom, ako Pán poslal napred poslov do samaritánskej mestečka, aby našli pre neho a jeho učeníkov ubytovanie. Nechceli totiž schádzať z cesty.

Je zrejmé, že v časoch bez hotelov a penziónov mohlo byť malé mestečko zaskočené

nečakaným príchodom skupiny trinástich ľudí. Z tohto dôvodu bolo múdre poslať niekoho napred, aby zabezpečil ubytovanie a dostatočné zásoby jedla. Ale čo sa stalo? Čítame, že „ľudia ho tam neprijali, pretože smeroval do Jeruzalema“. Táto reakcia sa môže zdať zvláštna bez vysvetlenia vzťahu, resp. okolností, ktoré v tom čase panovali medzi Židmi a Samaritánmi.

Židia a Samaritáni sa k sebe správali nepriateľsky v podstate z historických dôvodov. Dávnejšie v histórii židovstva, keď sa Židia vrátili do svojej krajiny po dlhom období vyhnanstva v Babylone, začali s prestavbou svojho chrámu. Samaritáni sa ponúkli, že im pomôžu, no Židia ich pomoc odmietli, pretože sa stali zmiešanou rasou, a nie „čistými“ Židmi. Samaritánov tento postoj urazil a rozhodli sa postaviť si vlastné, oddelené miesto uctievania – nie v Jeruzaleme, ale na hore Gerazim. Odvtedy ubehlo mnoho rokov a chrám na hore Gerazim bol zničený, no nevraživosť zostala – v skutočnosti natoľko, že Židia cestujúci cez Samáriu boli často napádaní, a dokonca aj vraždení. Zmienka o Jeruzaleme teda vyvolávala v Samaritánoch zvlášť silné negatívne spomienky.

Teraz je už možno jasnejšie, prečo obyvatelia tohto konkrétneho samaritánskeho mestečka odmietli Ježiša privítať a prijať, keď sa dozvedeli, že mieri do Jeruzalema. No dvaja z Ježišových učeníkov reagovali na toto odmietnutie veľmi nahnevane. Žiadali svojho Majstra, aby im dal povolenie zvolať oheň z neba – na zničenie tých Samaritánov. To, že sa Jakub a Ján tak nahnevali, nie je vôbec prekvapujúce, pretože keď ich Ježiš prvýkrát povolal, aby sa stali jeho učeníkmi, dal im prezývku „Boanerges“, čo v preklade znamená „synovia hromu“. To pravdepodobne naznačuje, že mali tendenciu pomerne ľahko strácať nervy. No napriek tomu, že ich reakcia bola nesprávna a prehnaná, nesmieme zabúdať, že ich zámerom bolo chrániť česť svojho Majstra, Pána Ježiša Krista, o ktorom sa domnievali, že bol urazený tým, ako ho obyvatelia toho samaritánskeho mestečka odmietli.

Môžeme teda povedať, že Jakub a Ján prejavili lojalitu, no reagovali prehnane, a to je dôvod, prečo ich Ježiš pokarhal. Slová, ktoré Pán Ježiš použil, keď ich karhal (ktoré sú súčasťou niektorých rukopisov), stoja za zopakovanie, pretože odzrkadľujú sentiment, ktorý nájdeme aj v iných pasážach Nového zákona. Čítame, že Ježiš povedal: „Neviete, čieho ste vy ducha; lebo Syn človeka neprišiel zahubiť ľudské duše, ale spasiť.“ Porovnajme teraz tieto slová s dvomi Ježišovými výrokmi, ktoré nájdeme v Jánovom evanjeliu. Najprv v 3. kapitole, vo verši 17 čítame: „Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho.“ Potom v 12. kapitole, vo verši 47: „A keby niekto počul moje slová a neuveril by, ja ho nesúdím, lebo som neprišiel nato, aby som súdil svet, ale aby som spasil svet.“ Tieto výroky jasne ukazujú, že Ježiš prišiel na tento svet na záchrannú misiu, a nie ako sudca. Ale Jakubov a Jánov duch bol v tejto súvislosti pravým opakom ducha Pána Ježiša; Ježiš ľudí prísne napomínal pred následkami, ktoré prídu, ak ho ľudia neprijmú a neuveria v neho – no jeho najväčšou túžbou bolo, aby boli ľudia zachránení zo svojich hriechov. Títo ‚synovia hromu‘ boli odhodlaní okamžite vykonať rozsudok nad Samaritánmi ako odplatu za ich urážlivé správanie voči ich Majstrovi. Ale milosrdný Pán Ježiš nevyhovel ich drastickej prosbe.

Teraz by asi mnoho čitateľov povedalo, že toto je presný obraz Ježiša Krista, ktorí mali vždy na mysli niekoho, kto je plný lásky, súcitu a milosrdenstva, niekoho, kto nikdy nikoho neodsúdi. No počkajme chvíľu! Nehovorím, že Ježiš niekedy povedal, že nikdy nikoho neodsúdi. Čo v týchto pasážach v skutočnosti povedal je, že jeho služba na zemi bola zasvätená záchrane duší. Avšak pre tých, ktorí ho v tomto živote odmietnu, skutočne existuje budúci súd. Prečítajme si tento úryvok z 5. kapitoly Jánovho evanjelia: „Lebo Otec nesúdi nikoho, ale všetok súd oddal Synovi“ (Ján 5:22) „a dal mu právo a moc konať i súd, pretože je Synom človeka“ (Ján 5:27). Nuž, Božie slovo nás nenecháva na pochybách, že Pán Ježiš uplatní svoje právo alebo výsadu súdiť – tým, že odsúdi do pekla všetkých, ktorí ho v tomto živote odmietli.

Čo to teda pre nás znamená, drahí priatelia? Znamená to, že Pán je nesmierne trpezlivý a nechce, aby niekto zahynul. Kým sme nažive, existuje tu šanca v pokání sa odvrátiť od svojich hriechov a uveriť v Spasiteľa. Inými slovami, existuje šanca utiecť pred prichádzajúcim trestom tak, že sa k svojim hriechom otočíme chrbtom a prijmemo Spasiteľa do našich srdc. No čas, ktorý máme, je obmedzený; v skutočnosti nikto z nás nevie, koľko času mu zostáva. Od momentu nášho narodenia akoby sa dali do pohybu presýpacie hodiny a piesok sa pomaly, ale

isto presýpal. Nevidíme, koľko piesku nám ešte zostalo a nevieme povedať, ako dlho budeme ešte žiť. No každý z nás má stretnutie so smrťou isté, kým sa Pán Ježiš nevráti v sláve skôr, než sa tak stane. V každom prípade je vrcholne hlúpe pokračovať v jeho odmietaní len preto, že nás doteraz ušetril. Určite by sme mali hľadať spásu ešte dnes, kým nebude príliš neskoro.

Čítali sme, že keď Samaritáni v tom mestečku Pána Ježiša odmietli, On a jeho učeníci odišli do iného mestečka. To mohla byť posledná príležitosť počuť posolstvo evanjelia a byť spasení, zachránení, ktorú títo občania mali. Podobne, drahý priateľ, toto môže byť posledná príležitosť, čo počujete pozvanie osobne prijať Pána Ježiša Krista do vášho srdca a života ako svojho Pána a Spasiteľa. Keď Spasiteľ otvára náruč, aby prijal všetkých kajúcich hriešnikov, neodpoviete mu? Len vtedy si môžete byť istý, že v súdny deň budete oslobodený, omilostený, pretože ten, kto bude v ten deň Sudcom, bude práve ten, kto zaplatil cenu za vaše hriechy na Golgote. Už sa mu neotáčajte chrbtom o nič dlhšie.